

HỒI THỨ TƯ

TÂY THI THIỆT

Độc Cô Sách kinh hãi vô cùng, liền hỏi tiếp:

-Trời sinh ra vật đều có tương sinh tương khắc, chẳng lẽ nọc độc Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt ấy không còn cách gì giải cứu được hay sao?

Mộ Dung Bích mặt đỏ bừng cau mày lại đáp:

-Tuy có cách giải trừ, nhưng cách giải trừ này rất tà ma ngoại đạo.

-Cách gì thế?

Mộ Dung Bích hình như ngập ngừng nửa muốn nói nửa lại không dám mở mồm. Sau cùng chàng ta mới gắng gượng đáp:

-Nếu người nào bị Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đốt phải trong nửa tiếng đồng hồ là cùng, nếu người đó là đàn ông... phải hảo hợp với một người đàn bà, thì nọc độc kia tự nhiên giải được ngay. Bằng không để quá nửa giờ, hai mắt người đó không sao thoát nạn được nữa và sẽ bị tinh tận tử khô mà chết.

Độc Cô Sách kêu "ồ" lúc ấy chàng mới vỡ lẽ:

-Thế ra Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt lại là một thứ thuốc my dược thiên nhiên lợi hại đến thế!

Mộ Dung Bích gật đầu đáp:

-Độc Cô huynh nói rất phải, trong Tây Thi cốc có mười bảy bộ xương khô, trong số đó có già nửa thì bị chết vì thứ Tây Thi Thiệt ấy đốt phải.

-Mộ Dung huynh thông thạo tình hình của Tây Thi Cốc như vậy thực là hiếm có.

-Cá Tây Thi quả thực ngon tuyệt, tiểu đệ vẫn thường vào trong cốc bắt dăm mười con về ăn luôn.

-Mộ Dung huynh vào trong Tây Thi cốc bắt cá ăn như vậy, chẳng lẽ không sợ hai thứ Tây Thi Thiệt kia sao? -Loại rắn độc đó thì không đáng ngại lắm, nhưng còn Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt biết bay ấy mới thực khó đề phòng nhưng tiểu đệ ở núi này đã lâu nên biết rõ tính chất của nó lắm. Mọi nó ngày chỉ xuất hiện có hai lần, nếu mình tránh giờ nó xuất hiện mà vào trong cốc thì chả có việc gì hết.

-Thế ra thứ quái trùng ấy xuất hiện cũng có thì giờ nhất định đấy à?

-Mỗi ngày chúng xuất hiện hai lần, lần thứ nhất vào lúc trời tảng sáng mặt trời còn chưa mọc, một lần nữa là giữa trưa, nhưng chỉ trong chốc lát thôi...

Nói tới đó, Mộ Dung Bích chỉ tay vào vành trăng ở trên trời và mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô huynh, đêm nay trăng đẹp như vậy, chúng ta uống xong ấm rượu này tiểu đệ sẽ đưa huynh đi du ngoạn Tây Thi Cốc một phen, để xem huynh có cơ duyên lấy được thanh bảo kiếm Thanh Bình hay không?

Độc Cô Sách nhận thấy Mộ Dung Bích kể cả nhân phẩm lẫn cá tính đều hơn người, nên chàng đã muốn kết giao với chàng ta rồi. Vì vậy thấy chàng ta rủ mình đi du ngoạn Tây Thi Cốc, chàng liền gật đầu cảm ơn. Hai người lại tiếp tục uống rượu, vừa uống vừa chuyện trò, từ thiên văn địa lý, thi từ ca phú, đến âm nhạc võ công vân vân. Càng chuyện trò hai người càng ý hợp tâm đầu mới quen biết nhau mà đã thân với nhau như kết giao lâu năm rồi vậy.

Hai người đang vui vẻ chuyện trò, thì đột nhiên ở phía Đông Bắc có ba tiếng chuông thánh thót vọng tới. Độc Cô Sách lắng tai nghe rồi mỉm cười nói:

-Tiếng chuông ở trong rừng núi, khiến ta nghe thấy thực là thanh tâm...

Chàng vừa nói tới đó liền ngắt lời ngay vì thấy Mộ Dung Bích nghe xong tiếng chuông thần sắc bỗng biến đổi có vẻ không yên. Chàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Sao Mộ Dung huynh bỗng có thần sắc như vậy, chẳng lẽ tiếng chuông đó có liên quan với huynh chăng?

Mộ Dung Bích gượng cười đáp:

-Tiểu đệ ở trong núi này xưa nay rất thanh bình, ngờ đâu đêm nay vừa vặn gia mẫu đến thăm tiểu đệ!

Độc Cô Sách kêu "ồ" rồi lại hỏi tiếp:

-Thế ra Mộ Dung huynh không ở chung với lệnh tôn đường ư?

Mộ Dung Bích tỏ vẻ rầu rĩ lắc đầu đáp:

-Tiên phụ đã qua đời rồi, còn gia mẫu cứ cách 3 năm mới đến thăm tiểu đệ một lần.

Độc Cô Sách có biết đầu thân thế của Mộ Dung Bích rất thần bí và rất khó nói cho người khác biết. Nên chàng liền nói tiếp:

-Mộ Dung huynh 3 năm mới được lệnh đường đại nhân đến thăm một lần thì phải mau mau trở về quý phủ trước để một mình tiểu đệ ở đây độc ẩm hay là theo huynh cùng đi bá kiến bá mẫu đại nhân, thế nào cũng được tùy huynh định đoạt đấy?

Mộ Dung Bích nghe nói có vẻ ngượng nghịu hơi ngẫm nghĩ một chút, rồi cau mày đáp lại:

-Gia mẫu tính rất kì lạ, không thích gặp người ngoài, Độc Cô huynh với tiểu đệ lại mới quen nhau, xin huynh cứ ở lại nơi đây độc ẩm chậm nhất là giờ Thìn sáng mai tiểu đệ sẽ quay trở lại đây tái ngộ cùng huynh vậy.

Độc Cô Sách nghe chàng ta nói như vậy tất nhiên phải mỉm cười gật đầu. Mộ Dung Bích liền vái chào một cái, rồi nhảy xuống bên dưới đi thẳng một mạch về

phía Đông Bắc, nhưng chàng mới đi được mấy chục trượng bỗng quay trở lại, đứng bên dưới nói với lên rằng:

-Độc Cô huynh, tiểu đệ có một việc này muốn thưa cùng.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Có phải huynh muốn dặn tiểu đệ là trước khi huynh chưa quay trở lại thì đừng có mạo hiểm vào trong sơn cốc phải không?

Mộ Dung Bích gật đầu đáp:

-Độc Cô huynh thông minh thực, tốt hơn hết huynh đừng nên đi Tây Thi cốc. Nếu huynh thấy ngòi đây một mình cô độc tĩnh mịch quá mà vào trong cốc xem qua loa thì không sao, nhưng phải nên nhớ lời dặn bảo của tiểu đệ là khi trời chưa sáng tỏ, phải ra khỏi sơn cốc ngay. Bằng không khó mà đề phòng nổi Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đấy.

Độc Cô Sách thấy Mộ Dung Bích quan tâm đến mình như vậy, trong lòng rất cảm động gật đầu nhận lời luôn.

Mộ Dung Bích định dặn bảo thêm vài câu bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông lại nổi lên lần nữa, chàng đành vẫy tay chào Độc Cô Sách rồi vội vàng đi luôn.

Khi nào Độc Cô Sách chịu ngồi một mình ở đó uống rượu suông. Vừa rồi chàng đã quyết định hễ Mộ Dung Bích bỏ đi là chàng vào Tây Thi cốc thăm dò một phen. Nhưng thấy Mộ Dung Bích quay lại dặn bảo như vậy chàng rất cảm động liền thay đổi ý kiến, quyết định ngồi ở trên tảng đá đó nhìn trăng uống rượu suông để đợi chờ. Như vậy không phụ thịnh tình của một người bạn mới kết giao.

Cảnh sắc đêm hôm đó càng ngắm càng đẹp tuyệt. Độc Cô Sách một mình uống ầm rượu lớn, lúc sắp uống hết và đã hơi say sưa, chàng vừa ngừng đầu lên ngâm nga vài câu, thì bỗng trông thấy phía Tây Bắc có một bóng người xuất hiện và chạy thẳng về phía Đông Nam nơi Tây Thi cốc.

Hành động của người đó không những nhanh như điện chớp, và Độc Cô Sách còn nhận thấy áo của người ấy hình như màu xanh lá cây. Người đó xuất hiện từ phía Đông Bắc mà lại mặc áo dài màu xanh lá cây như vậy Độc Cô Sách không tưởng là người bạn mới kết giao của mình sao được?

Chàng đoán chắc Mộ Dung Bích đã ý hợp tâm đầu với mình nên một mình lẳng lặng đi Tây Thi cốc để mong lấy được thanh bảo kiếm Thanh Bình rồi đem tới đây để tặng mình cũng nên.

Tuy nhiên dụng ý chàng lên núi Điểm Thương này là tìm kiếm tung tích của Bạch Phát Quỷ Mẫu hay là bắt sống được nữ ma ấy để trao cho Bân Băng hành tội, chứ không phải là tới đây để mong lấy được thanh bảo kiếm kia, nhưng tình bạn thâm sâu như thế, chàng vẫn cảm động vô cùng.

Độc Cô Sách đã nghĩ như thế, thì khi nào chàng chịu để cho Mộ Dung Bích mạo hiểm cho mình mà mình thì ngồi ở đây toạ hưởng kỳ thành cho nên chàng cũng vội phi thân xuống bên dưới và tiến thẳng xuống Tây Thi cốc tức thì.

Dù sao chàng cũng là một người rất thận trọng, chỉ sợ người đó không phải là Mộ Dung Bích. Cho nên chàng lại nhảy lên trên tảng đá, ghi hai dòng chữ như sau rồi mới đi:

"Đệ phát giác một bóng người khả nghi đi thẳng về phía Tây Thi cốc, cho nên vội đuổi theo người ấy để xem y làm gì? Chỉ trong giây lát thôi, đệ sẽ quay trở lại ngay".

Vì viết những chữ đó, khi chàng đuổi theo về phía Đông Nam thì không còn thấy bóng của người khả nghi đâu nữa. Cũng may chàng đã biết Tây Thi cốc và vừa rồi Mộ Dung Bích còn cho chàng biết khá nhiều về tình hình ở trong cốc. Chàng liền tiến thẳng về phía đó mà tìm kiếm theo dõi người nọ.

Vượt qua một ngọn núi cao thì đã tới cốc khẩu của Tây Thi cốc liền.

Hai bên cốc khẩu có hai tảng đá gồ ghề, rất đồ sộ, dưới ánh sáng trăng lu mờ trông không khác gì là hai con ác quỷ vậy.

Độc Cô Sách vừa tới cốc khẩu đã thấy một luồng gió lạnh ở bên trong thổi ra khiến chàng phải rùng mình một cái, nên chàng không dám vào trong cốc vội mà cứ ở cốc khẩu tiềm tâm tĩnh khí lắng tai để ý nghe. Nhưng ngoài tiếng nước chảy róc rách, gió thổi "ào ào" ra thì không có một tiếng động nào khác hết. Chàng cũng không biết người nọ đã vào trong sơn cốc chưa?

Độc Cô Sách lắng tai nghe giây lát, trong lòng rất hoài nghi nhưng vẫn lén ngay vào trong Tây Thi cốc. Tiếc thay, khi chàng bước vào trong cốc không quay lại nhìn tứ phía, nếu nhìn chàng sẽ thấy một người ở trên một cây thông trên tảng đá đang chăm chú nhìn chàng.

Chàng nhìn không sai, người đó quả mặc áo dài màu lục thực, người này mới phù hợp với câu kệ ngữ của Nam Môn Vệ là vị Lục Y nương chứ không phải là Lục Y Lang.

Lục Y nương rất xinh đẹp, đúng với câu: "Đẹp thay, đẹp thay Lục Y nương. Mặt của nàng ta quả thực đẹp kỳ lạ, tuy tuổi đã hăm bảy hăm tám, không thể so sánh được với Ỗn Băng như một đoá hoa mới nở, nhưng cái đẹp của người đàn bà này lại quyến rũ hơn Ỗn Băng nhiều. Nàng chính là Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý và cũng là người đi cùng với Bạch Phát Quỷ Mẫu lên núi Đại Hán Dương.

Phen này Điền Thuý Thuý tới đây là muốn lấy thanh bảo kiếm Thanh Bình, nhưng nàng không biết rõ tình hình trong Tây Thi cốc. Vừa rồi nàng vừa bước chân vào trong cốc đã trông thấy mười bảy bộ xương trắng phếu rất rùng rợn, nàng biết ngay bên trong thể nào cũng có sự gì rất hung hiểm. Vì vậy nàng mới lui ra ngoài cốc khẩu, đi đi lại lại suy nghĩ. Nàng bỗng thấy có người chạy tới, vội nhảy lên cây

thông ẩn núp và trong lòng mừng thầm. Vì nàng nhận thấy nếu người này ngộ hiểm mà lấy được thanh bảo kiếm đó thì mình sẽ ra tay cướp giết luôn.

Nàng tính như thế là rất khôn ngoan, cho nên nàng cứ ngồi yên trên cành thông lặng xem thôi.

Độc Cô Sách vào tới trong sơn cốc, đã thấy một con suối nước thác ở trên đổ xuống tụ thành, xung quanh suối rải rác những bộ xương trắng phếu. Chàng đếm đúng mười bảy bộ và xương nào đầu cũng hướng về phía nước suối hết.

Thoạt tiên Độc Cô Sách hơi ngạc nhiên nhưng nghĩ lại chàng biết những người này thế nào cũng trúng phải nọc độc của Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt, rồi trong người lửa dục như thiêu, cổ thể nào cũng khát, chỉ uống được nước suối này cho đỡ khát thôi, nhưng chưa bò tới cạnh suối thì đã chịu đựng không nổi và chết luôn tại chỗ. Vì thế mà bộ xương nào cũng hướng mặt về suối cả, và trên đất còn cả những dấu vết bò lê nữa.

Chàng vừa suy nghĩ vừa cẩn thận đề phòng, đồng thời chàng thấy trong suối nước quả có những con cá bơi đi bơi lại, đúng như lời Mộ Dung Bích đã nói. Tình cảnh này thành hình một sự đối chiếu, trong đầm nước thì bao nhiêu tính mạng sống một cách ung dung vui vẻ, còn bên ngoài đầm thì đầy những xác chết, không khác gì là tử thành sâu nã. Võ nghệ của chàng tuy cao siêu thực nhưng chàng vẫn không dám xông xáo bừa, chàng đứng ở trên bờ đầm giữa những bộ xương trắng phếu mà nhìn thẳng vào trong sơn cốc và trong đầu đang nảy ra hai câu hỏi như sau:

"Một là người đó ở đâu? Hai là không biết thanh bảo kiếm ở chỗ nào?"

Trong lúc chàng đang cau mày lại suy nghĩ, thì bỗng bên trong sơn cốc có một luồng ánh sáng xanh lơ mờ bốc lên, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại biến mất liền.

Lúc ấy đã sắp hết đêm, trời gần tảng sáng và cũng cách thì giờ nguy hiểm nhất không xa.

Lúc bấy giờ Điền Thúy Thúy vẫn ngồi ở trên cây thông, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng kinh dị.

Và cùng một lúc đó, ở dưới một bộ xương phía sau Độc Cô Sách đang có ba con rắn trắng từ từ bò ra. Thứ rắn trắng này chính là một trong ba thứ Tây Thi Thiệt mà Mộ Dung Bích đã nói, tên là Kỳ Độc Tây Thi Thiệt, hễ bị nó cắn phải thì không có thứ thuốc nào cứu chữa được.

Ba con Kỳ Độc Tây Thi Thiệt xuất hiện ở phía sau Độc Cô Sách, đang từ từ bò tới phía chàng mà không có một tiếng động nào hết, chỉ trong nháy mắt nó đã bò đến cạnh chân chàng và đang nhắm bàn chân bên phải của chàng định cắn. Vì chàng đang mãi chú ý nhìn kiếm khí bốc lên, hơn nữa loại rắn này quá nhỏ, hành động lại rất lẹ làng nên chàng không hay biết gì cả, ba con rắn đang ngẩng đầu lên

định cắn chàng mà chàng vẫn không hề hay biết gì hết. Có lẽ phen này chàng sẽ chết bởi ba con rắn độc ấy?

Đột nhiên có ba tiếng kêu "soẹt soẹt soẹt" nổi lên ở trên không. Độc Cô Sách kinh hãi vội quay người lại trông thấy ba cái xác rắn Tây Thi Thiệt đang quần quai ở dưới chân mình, chỗ cổ con rắn nào cũng có một cái lá thông nho nhỏ xuyên qua. Chàng rùng mình đến thót một cái, toát mồ hôi lạnh ra quay đầu nhìn bốn chung quanh momò thì kêu gọi:

-Mộ Dung huynh!

Chàng tưởng Mộ Dung Bích đã ngấm ngầm ra tay giúp chàng thoát chết tai ách.

Chàng đã đoán lầm, vì người vừa ra tay ngầm cứu chàng thoát chết không phải là Mộ Dung Bích, mà lại là Điền Thúy Thúy.

Không phải Điền Thúy Thúy thấy chàng anh tuấn mà ra tay cứu giúp như vậy và cũng không phải vì có thiện cảm với chàng, sở dĩ nàng ra tay cứu chàng như thế, là vì không muốn chàng chết một cách nhanh chóng, mà muốn chàng sống để chàng tiến sâu vào trong sơn cốc nhờ có sự nguy hiểm gì khác thì đã có chàng chết thay trước. Vì nàng biết trong Tây Thi cốc này rất nhiều sự hung hiểm, chứ không riêng gì những con rắn trắng như tuyết nho nhỏ ấy.

Độc Cô Sách gọi luôn mấy tiếng "Mộ Dung huynh" mà không nghe thấy ai trả lời cả, chàng chỉ cau mày lại rất cẩn thận từ từ tiến về phía có ánh sáng kiếm bốc lên.

ánh sáng kiếm đã bốc lên, thần vật ở ngay trước mặt, bất cứ người võ lâm nào cũng đều muốn chiếm được thanh bảo kiếm này, nhưng ngoài sự muốn chiếm được thanh bảo kiếm đó, trong lòng chàng còn có một điểm hoài nghi, là vừa rồi rõ ràng trông thấy một bóng người áo xanh chạy thẳng vào trong sơn cốc này, sao bây giờ lại không trông thấy tung tích của người ấy.

Đồng thời chàng còn thắc mắc một điểm nữa, là vừa rồi ai đã dùng ba lá thông giết chết ba con rắn độc cứu mình thoát chết như thế, tại sao y không hiện thân ra gặp mình?

Chàng mãi chú ý đến ba vấ đề đó, nên nhất thời quên cả để ý đến trời đã sắp sáng tỏ và cũng quên cả lời dặn bảo của Mộ Dung Bích ngày nào cũng vậy, lúc trời tang tảng sáng và lúc giữa trưa thì là giờ của những con quái trùng Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt xuất hiện. Không những thế, cả câu kệ ngữ của Nam Môn Vệ dặn bảo chàng cũng quên nốt.

Trước mắt có kỳ cảnh xuất hiện, bên cạnh người đầy những nguy cơ bao trùm.

Kỳ cảnh là gió lạnh thổi đám mây mọc ở trên vách núi rẽ sang hai bên, khiến chàng được trông thấy sau đám mây đại ấy lại có một cái khe hở. Trong khe hở của vách núi có ánh sáng xanh như ẩn như hiện tia ra. Chàng là người sành nghề, chỉ thoáng trông biết ngay đó là kiếm khí của thanh bảo kiếm Thanh Bình.

Còn nguy cơ là phía bên phải chàng, chỗ vách núi, đã có một con Kỳ Độc Tây Thi Thiệt dài chừng hai thước bảy tám bò ra. Phía bên trái của chàng, trên mặt đất, trong cái sọ người, có mấy con quái trùng đỏ hồng, mình như muỗi to như ong, chui ra.

Con rắn Kỳ Độc Tây Thi Thiệt tấn công trước. Nó tựa như một mũi tên bạc, nhằm cổ bên phải của chàng phi tới để cắn.

Chàng được Đại Bi đầu đà truyền thụ hết tài ba cho, nên công lực của chàng bây giờ không kém gì các vị tôn sư của những môn phái trong võ lâm. Huống hồ vừa rồi suýt bị mấy con rắn độc này cắn phải nên chàng đã biết đề phòng. Vì vậy, tuy chàng vẫn chú ý kiếm khí ở khe vách núi tía ra, nhưng chàng vẫn biết con quái xà phi tới tấn công mình.

Chàng đã biết trước thì khi nào chàng phải hãi sợ con rắn nho nhỏ ấy? Chàng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, giơ tay lên cách không khẽ búng một cái. Một luồng cương phong tía ra, trúng ngay vào đầu con Kỳ Độc Tây Thi Thiệt, đầu con rắn ấy nát như cám, người nó thì bị văng ra ngoài xa năm thước, cọ quật mấy cái mới chết.

Lúc ấy Điền Thúy Thúy đã lẳng lặng lướt xuống sườn núi, rón rén tới chỗ phía sau chàng để đợi chờ chàng lấy được thanh kiếm cổ kính kia là ra tay cướp giật luôn. Nhưng khi chàng ra tay búng con rắn độc thì ngoài Tây Thi cốc bỗng có tiếng chân nhộn nhịp chạy tới.

Điền Thúy Thúy ở phía sau chàng gần cốc khẩu hơn, tất nhiên nàng ta phải nghe thấy trước vội lên ngay vào sau một tảng đá lờm chờm ẩn núp.

Độc Cô Sách giết rắn độc kia rồi, nghe thấy tiếng động vội quay người về phía sau để xem ai tới đây?

Lúc ấy mấy con Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đã bò ra khỏi cái sọ nằm ở trên mặt đất và đã vỗ cánh bay lên rồi.

Một cái bóng người vội vàng phi tới cốc khẩu. Khi bóng người ấy xuất hiện ở chỗ cốc khẩu. Độc Cô Sách đã nhận ra là người mặc áo dài màu xanh lá cây ấy chính là Mộ Dung Bích, người bạn mới quen biết của chàng.

Ngã nhiên có luồng gió mạnh thổi tung mấy cây mây mọc ở trên vách núi, Độc Cô Sách mới phát hiện Thanh Bình cổ kiếm nằm ở trong khe núi. Chàng lại thấy người bạn mới kết giao đã tới kịp tất nhiên chàng mừng rỡ khôn tả. Vì thế mà chỉ hơi sơ xuất một chút, đã thấy sau gáy như bị muỗi khế đốt một cái rồi. Nọc độc của con Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt lợi hại thật. Độc Cô Sách có nội công tuyệt đỉnh như thế, bị nó khế đốt một cái mà không sao chống lại được nọc độc của nó. Chàng cảm thấy nơi đờn điền ấm áp kỳ lạ và lửa dục đã bốc lên đùng đùng ngay. Lúc ấy chàng mới nghĩ tới trời sắp sáng tỏ, nghĩ tới lời căn dặn của Mộ Dung Bích với kệ ngữ của Nam Môn Vệ.

Mộ Dung Bích thấy Độc Cô Sách có ở trong sơn cốc thật, vừa phi thân tới vừa lớn tiếng kêu gọi:

-Độc Cô huynh, sao lại quên lời dặn bảo của tiểu đệ như thế? Bây giờ chính là giờ giấc của những con Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt xuất hiện...

Chàng ta chưa nói dứt, đã phi tới gần, và đã phát hiện vẻ mặt của Độc Cô Sách khác lạ liền thất kinh hỏi:

-Độc Cô huynh, chẳng lẽ huynh đã...

Lúc này tâm thần đã mê man, Độc Cô Sách liền giơ hai tay ra ôm Mộ Dung Bích. vì lo âu cho bạn, nhất thời không đề phòng bạn có cử chỉ ấy, Mộ Dung Bích mới bị Độc Cô Sách ôm trúng.

Khi đã ôm nhau rồi, cả hai đều hiểu biết sự gì đã sắp xảy ra. Mộ Dung Bích thấy cử chỉ của người bạn và thấy hai mắt tia ra những lửa đục, chàng biết Độc Cô Sách đã bị Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đốt phải rồi.

Độc Cô Sách vừa ôm được Mộ Dung Bích thấy có hai trái thịt mềm nhũn, chàng đưa tay lên sờ mó, mới biết người bạn tâm giao này là một mỹ nữ tuyệt sắc mặc giả trai.

Mộ Dung Bích là gái đồng trinh cao quý và trong sạch biết bao, từ nhỏ đến giờ nàng chưa hề bị ai dám vô lễ với mình như thế cả. Huống hồ nàng biết đối phương đã trúng phải nọc độc của loại muỗi kia, thế nào cũng đòi hỏi việc nọ, nên nàng vừa hổ thẹn, vừa lo âu, cố hết sức đẩy Độc Cô Sách ra, và thuận tay tát cho chàng một bạt tai rất nặng, rồi quay mình chạy ra khỏi Tây Thi cốc luôn. Nàng rời khỏi Tây Thi cốc không xa, thì trên trời phía Đông, đã có ánh sáng mặt trời ló ra. Nàng vội ngừng chân lại nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa, vì nàng nhận thấy tổng những người đàn ông trẻ tuổi ít có người anh tuấn và nho nhã như Độc Cô Sách. Đồng thời, chàng là người rất hào phóng, văn võ kiêm toàn, lại có một sức quyến rũ rất mạnh, khiến nàng mới gặp chàng đã ái mộ chàng ngay. Nay người đàn ông anh tuấn, nho nhã, hào phóng, văn võ kiêm toàn ấy sắp hoá thành bộ xương thứ mười tám ở trong Tây Thi cốc rồi.

Mộ Dung Bích vừa sụt sùi khóc, vừa nghĩ bụng:

-Ta có thể cứu chàng không? Có thể, nhưng ngoài việc hiến thân ra, không còn cách gì cứu chữa hết... Ta có muốn cứu chàng không? Muốn lắm. Lấy được người chồng như vậy thì còn ân hận gì nữa?

Nàng quyết định rất nhanh chóng, vì việc này không cho phép nàng do dự. Sự sống chết của Độc Cô Sách rất khẩn cấp, nếu không quay trở lại hiến thân để cứu chàng ngay, chỉ một tiếng đồng hồ sau là vô phương cứu chữa.

Nhưng khi Mộ Dung Bích đã tình nguyện hy sinh hết thảy, quay trở vào Tây Thi cốc, thì nàng bỗng kinh ngạc đến đờ người ra, mắt tròn tròn, mồm há hốc, vì nàng không thấy tung tích của Độc Cô Sách đâu nữa.

Như ngây như ngất Mộ Dung Bích đứng yên ở đó hồi lâu, nước mắt đã nhỏ ướt đầm cả ngực áo. Sau cùng, bất đắc dĩ nàng đành phải rầu rĩ rời khỏi Tây Thi cốc. Vì trái tim của nàng đã nát, nàng nhận thấy cảnh sắc của núi Điểm Thương này, dù có đẹp đến đâu cũng chỉ làm nàng thấy cảnh thương tình, ruột gan như nát và đứt từng khúc một vụn thôi.

Độc Cô Sách đâu? Tiếc thay, vì đau lòng quá nên Mộ Dung Bích không chịu để ý tìm kiếm bằng không, thể nào nàng cũng thấy trong khe núi, chỗ đầy cỏ lau, đang có một tấm kịch trình diễn. Nếu nàng trông thấy thể nào cũng phải mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh ngay.

Thì ra sau khi trúng độc, Độc Cô Sách mất hết công lực. Chàng bị Mộ Dung Bích đánh cho một cái tát, mới té lăn ra đất. Nhưng chàng không thấy đau đớn gì hết, mà chỉ thấy trong người nóng hổi và khát nước vô cùng thôi. Phía đằng trước, chỗ cách chàng không xa, đang có một giòng suối rất trong chảy xuống cái đầm nho nhỏ, tất nhiên chàng cũng như mười bảy bộ xương nằm ở dưới đất mà bò lên về phía đằng trước để uống nước. Chàng mới bò được hai thước, thì bỗng có một cái bóng người áo xanh ở phía sau lén ra, lôi chàng lên, đưa vào trong khe núi cỏ mọc rất rậm.

Bóng người áo xanh đó là Điền Thúy Thúy. Nàng cũng bị Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đốt phải mà không hay. Độc Cô Sách trúng độc trước, nàng trúng sau nên nàng hãy còn hơi sức mà xách được chàng vào trong khe núi. Lúc ấy chàng yếu ớt như đứa trẻ vậy, mặc cho đối phương làm gì thì làm.

Lửa gần rơm làm sao mà không cháy? Những chuyện tình gì xảy ra lúc đó, chẳng cần nói quý vị độc giả cũng đã biết rồi.

Lúc ấy thần trí của Độc Cô Sách đã mơ hồ, chàng chỉ cảm khoái như lên tiên và biết người cùng vui vầy với mình là một thiếu nữ áo xanh đẹp tuyệt trần thôi. Vừa rồi lúc chàng còn hơi tỉnh táo, chàng đã thấy Mộ Dung Bích đi tới.

Sau khi ôm chặt đối phương, chàng mới biết là người bạn mới này là gái chứ không phải là trai cho nên bây giờ chàng cũng yên trí người đang nằm ở trong lòng mình đây là nàng ta chứ không phải là người khác.

Sau đó thì nọc độc của Tây Thi Thiệt ở trong người cũng vừa ra hết. Thế là cả hai đều ngủ một giấc ngon.

Điền Thúy Thúy vốn dĩ làm một bông hoa kỳ dị, trong bể nhục dục và cũng là người từng trải dịch thể với không biết bao nhiêu người rồi tất nhiên nàng chóng thức tỉnh hơn trước. Còn Độc Cô Sách mới lần đầu, thì lẽ dĩ nhiên phải mê mẩn mà vẫn ngủ say.

Thúy Thúy vội đứng dậy mặc quần áo, nghĩ đến giấc mộng đẹp vừa rồi cũng phải lắc đầu gượng cười. nàng cúi đầu ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi, nhận thấy

chàng thanh niên này rất anh tuấn nhưng nàng không nhận ra chàng ta là người ở trên núi Hán Dương đã phá hoại diệu kế phục thù của Ỗn Băng.

Nàng tuy có lòng yêu mến chàng, nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng đã vội ra khỏi khe núi ấy tìm đến chỗ khe núi có ánh sáng kiếm tia ra lúc hồi hôm, và thò tay vào trong đó, quả đã rút ra được thanh bảo kiếm hãn thế có ánh sáng loé mắt. Nàng cầm kiếm ở trong tay, mừng rỡ không tả, rồi lại quay trở về chỗ khe núi kia. Xưa nay nàng có một đặc tính rất hung ác, là bất cứ người đàn ông nào đã giao hợp với nàng rồi, là nàng giết luôn, chứ không nể nang và còn chút tư tình gì hết.

Bây giờ nàng quay trở lại khe núi kia tất nhiên nàng muốn giết Độc Cô Sách để mở hàng thanh thân kiếm mới lấy được. Nhưng khi nàng vào tới trong khe núi đó, thì lúc ấy trời đã sáng tỏ. Nàng giơ kiếm lên định chặt đầu Độc Cô Sách, nhưng nàng thấy mình đã giao hợp với không biết bao nhiêu đàn ông rồi, nhưng chưa thấy một người nào anh tuấn và hùng tráng như người này ch onên lưỡi kiếm Thanh Bình đã xuống tới cổ, tất nhiên Độc Cô Sách vẫn không hay biết gì hết.

Nàng bỗng thu kiếm lại, thò tay vào túi lấy một con dao bằng ngọc rất nhỏ nhưng rất bén, rạch chữ Điền vào cánh tay trái của Độc Cô Sách. Chờ có máu rỉ ra, nàng lại rắc một ít bột màu xanh lên chữ Điền ấy. Thế là chữ Điền thuốc bột màu xanh thắm ấy đã in chặt vào cánh tay có bắp thịt u lên của Độc Cô Sách ngay.

Thúy Thúy ngấm nhìn một hồi rồi cười vẻ đắc trí, lại lấy một cái khăn lụa màu xanh lá cây ra, và lấy bút kẻ lông mày viết mấy câu lên trên cái khăn để ở cạnh chàng, rồi nhanh nhẹn ra khỏi Tây Thi cốc.

Phần ma đầu ấy đi khỏi giây lát, Độc Cô Sách cũng thức tỉnh luôn. Từ trong giấc mơ quay trở lại hiện thực, chàng thấy quần áo mình sộc sộc và không cài khuy, chàng liền nghĩ đến cuộc vui vầy hồi hôm, liền hổ thẹn mặt đến đỏ bừng, và cũng ân hận đến chết đi được.

Độc Cô Sách không phát giác trên cánh tay trái đã có một chữ Điền, mà chỉ thấy chỗ cạnh mình có cái khăn lụa màu xanh lá cây thôi. Chàng vội cầm lấy cái khăn tay ấy lên xem, thấy trên đó có viết mấy chữ như sau:

"Thanh Bình kiếm đã bay, người áo xanh đã đi xa, nếu chàng nhớ kiếm xin xuống Thiên Ma Cốc tại núi Câu Lưu, nếu chàng nhớ người, xin đến trước tết Nguyên tiêu bơi thuyền ở Thái Hồ đợi chờ."

Hạ khoản đề: "Lục Y Nương".

-----oOo-----